

Waarheid en eenheid.

In naam van de Bijbelse waarheid zijn in de loop van de tijden talloze geloofsgemeenschappen uit elkaar gegaan. Daar zit een bittere ironie in. De bijbel zelf laat ons immers weten dat de waarheid die zij verkondigt alleen ósamen met alle heiligenö (Ef. 3:18) gekend kan worden. Een scheuring onder kinderen Gods, in naam van de Bijbelse waarheid, is de grootste leugen die verkocht kan worden. Ik schrijf deze dingen niet als neutraal toeschouwer, die zelf staande binnen de veilige beschutting van een baptisten eenheid, constateert hoe anderen de fout in gaan. Wij staan er als baptisten zelf midden in.

Onmacht

Wanneer gelovigen uit elkaar zijn gegaan, doen beide partijen doorgaans hun best vragenstellers te overtuigen van hun gelijk in de splitsing. Hun verhalen lijken op parades van Schriftuurlijk inzicht, zuiverheid in leer en leven, en geestelijke kracht. Parades bezorgen mij altijd een ongemakkelijk gevoel. Maar zij doen dat in het bijzonder als christenen met hun gelijk als een geweer op de schouder aan mij voorbijmarcheren. Een christen leeft toch niet van het gelijk dat hij heeft, maar van de genade die Christus schenkt! Er is overeenkomst tussen de wijze waarop een mens als zondaar door God gerechtvaardigd wordt, en de wijze waarop hij als christen de Schrift verstaat. Beide gebeurt uit genade, na erkenning van eigen onmacht. In het verstaan van de Schrift, en in de uitleg van de Schrift met het oog op het dagelijks leven, zijn we volstrekt afhankelijk van de leiding van de heilige Geest. En de Geest wordt nooit ons persoonlijk eigendom. Hij is de genadegave Gods, elke keer dat Hij ons leidt. We kunnen nog wel de bijbel uit onze binnenzak tevoorschijn halen. Maar we kunnen de Geest, die ons leidt in de waarheid van de Schrift, niet uit ons eigen bezit tevoorschijn toveren en op tafel leggen. Het kennen van de Bijbelse waarheid begint met een daadwerkelijk erkennen van eigen onmacht en het opgeven van vermeende eigenwijsheden. Gezegd de geloofsgemeenschap waarin christenen deze onmacht niet alleen in de eigen binnenkamer belijden, maar ook in de vergaderzaal, tegenover elkaar. Zo'n gemeenschap groeit in de kennis van de waarheid en wordt tegelijk in de eenheid bewaard.

Twee kanten van dezelfde zaak

Waarheid en eenheid zijn twee kanten van dezelfde zaak. Je kunt de Bijbelse waarheid alleen kennen in éénheid met medegelovigen. Alleen ósamen met alle heiligenö zijn we instaat öte kennen de liefde van Christus die de kennis te boven gaat" (Ef. 3:18-19). Paulus schrijft in één pennenstreek van de öeenheid des geloofsö naar de övolle kennis van de Zoon Godsö (Ef. 4:13). Waarheid en eenheid zijn twee kanten van dezelfde zaak. Wie de eenheid opgeeft, verliest een wezenlijk stuk van de waarheid.

Eenheid: zo spannend als de waarheid

Waarheid: zo spannend als de eenheid

Je hoeft maar één jaar lid van een Baptistengemeente te zijn om te weten hoe spannend éénheid is. Hoe spannend eenheid is, zullen we in oktober op de Algemene Vergadering weer aan den lijve ondervinden. 's Morgens en 's middags is de eenheid inzet in discussies over verschil van mening, 's Avonds, tijdens de avondmaalsviering, is de eenheid een geschenk, dat je ontvangt tijdens het breken van het ene brood en het drinken uit de ene beker. Tot Christus weerkomt hebben we de eenheid alleen op deze spannende manier. Wie deze spanning kwijt wil, door het gesprek over verschil van inzicht te elimineren in een godsdienstig genootschap van gelijk denkenden, verliest de eenheid des geloofs. De Bijbelse waarheid is een even spannende zaak als de eenheid. Het zijn twee kanten van één zaak. Wanneer Christus weerkomt om zijn werk op aarde af te maken en te bekronen, zullen de Schriften ten volle vervuld worden. Dan zal de waarheid van de bijbel de waarheid zijn van het eigen persoonlijke leven en van het openbare leven. Dan wandelen we niet meer in geloven maar in *aanschouwen* (2 Cor. 5:7). De Bijbelse waarheid zal dan met onze handen getast, met onze ogen waargenomen, met ons verstand gedacht en met onze emotie gevoeld kunnen worden. Maar zover is het nu nog niet! De waarheid is ons nu alleen toegankelijk in het af en toe adembenemend spannend belijden van eigen onmacht en elkaar voortdurend vasthouden in gebed en gesprek.